

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 10Er/913/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2210213036
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Kristína Tosecká
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2016:2210213036.2

Uznesenie

Okresný súd Dunajská Streda v exekučnej veci oprávneného: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, IČO: 00 585 441, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, zast. JUDr. Peter Peružek, advokát so sídlom Hollého 20, 920 01 Hlohovec, proti povinnému: R. V., O.. XX.XX.XXXX, K.. XX.XX.XXXX, O. V. T. N. XXX/XX, XXX XX Y. F., vedenej u súdneho exekútora: JUDr. Ing. Jozef Buri, LL.M., Exekútorový úrad so sídlom Ku Bratke 3, 934 05 Levice, pod spisovou značkou EX 3415/2010, o vymoženie 356,47 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd exekúciu vyhlasuje za neprípustnú.

Súd exekúciu zastavuje.

Súdnemu exekútorovi súd náhradu trov exekúcie nepriznáva.

odôvodnenie:

Na základe návrhu oprávneného, žiadosti súdneho exekútora a exekučného titulu tunajší súd vydal dňa 27.08.2010 pod č.k. 10Er/913/2010-9 súdnemu exekútorovi poverenie na vymoženie predmetnej pohľadávky v prospech oprávneného.

Dňa 12.10.2015 doručil súdny exekútor na tunajší súd návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu, že počas vykonávania exekúcie zistil, že povinný dňa 06.11.2014, t.j. po začatí exekučného konania zomrel a dedičské konanie bolo po povinnom zastavené z dôvodu nemajetnosti. Zároveň súdny exekútor si vyčíslil trovy exekúcie vo výške 291,58 € a predložil súdu exekučný spis.

Podľa § 37 ods. 3 Exekučného poriadku proti inému než tomu, kto je v rozhodnutí označený ako povinný, alebo v prospech iného než toho, kto je v rozhodnutí označený ako oprávnený, možno vykonať exekúciu, len ak sa preukázalo, že naňho prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu podľa § 41 (Ex. por.).

V prípade ak povinný zomrel po vydaní poverenia v konaní sa pokračuje s dedičmi. Po právoplatnosti dedičského rozhodnutia sa koná s každým dedičom povinného v rozsahu, v ktorom na neho prešli záväzky poručiťa.

Z uznesenia tunajšieho súdu sp. zn. 11D/136/2014, vyplýva, že povinný zomrel dňa 06.11.2014, pričom dedičské konanie po ňom bolo v zmysle ustanovenia § 175 h ods. 1 O.s.p. právoplatne zastavené.

Podľa § 19 O.s.p. spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

Podľa § 7 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka spôsobilosť fyzickej osoby mať práva a povinnosti vzniká narodením, pričom smrťou táto spôsobilosť zanikne.

Podľa § 57 ods.1 písm. g) Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví, ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Vzhľadom na to, že v zmysle § 7 Občianskeho zákonníka spôsobilosť povinného byť účastníkom exekučného konania zanikla dňom smrti, a na to, že vymáhaná povinnosť neprešla a ani neprejde na nového účastníka na strane povinného, súd v zmysle § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku exekúciu voči povinnému vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju.

Podľa § 196 Exekučného poriadku za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času. Ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, 17bb) zvyšuje sa jeho odmena a náhrady určené podľa tohto zákona o daň z pridanej hodnoty.

Podľa ustanovenia § 197 ods. 1 Exekučného poriadku náklady podľa § 196 uhrádza povinný.

Podľa § 200 ods. 1 Exekučného poriadku trovami exekúcie sú odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie (§ 196). Oprávnený a exekútor majú nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku.

Podľa ustanovenia § 200 ods. 5 Exekučného poriadku ak súd rozhodne o zastavení exekúcie, rozhodne aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie.

Podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie.

Podľa § 203 ods. 2 Exekučného poriadku ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, znáša ich oprávnený. To neplatí, ak ide o vykonanie exekúcie na vymoženie pohľadávky na výživnom. V takomto prípade znáša trovy exekúcie súd; súd nemá právo na náhradu trov exekúcie, ktoré platil.

Smrť povinného znamená stratu jeho spôsobilosti byť účastníkom exekučného konania. Vzniká tým prekážka tohto konania, ktorá vyžaduje posúdiť, či povinnosť z exekučného titulu prešla na právnych nástupcov (dedičov) povinného (§ 37 ods. 3 a 4 Exekučného poriadku a podporne aj § 107 v spojení s § 251 ods. 4 O.s.p.). Ak vymáhaná povinnosť na dedičov neprešla z dôvodu zastavenia dedičského konania, pretože povinný nezanechal majetok, musí byť exekúcia zastavená podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, teda preto, že tu je iný dôvod, pre ktorý nemožno exekúciu vykonať. Ako príklad zastavenia exekúcie v zmysle tohto ustanovenia uvádza právna teória okrem iného aj nedostatok niektorej z procesných podmienok, ktorý nemožno odstrániť (porovnaj Jaroslav Krajčo, Komentár Exekučný poriadok, Eurounion, spol. s r.o., 2009 jún, str. 207). Ak by u povinného išlo o záväzok osobnej povahy, resp. taký ktorý zo zákona smrťou zaniká, bol by daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku. Neprichádza však do úvahy zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku, t. j. z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie. Uvedené ustanovenie umožňuje zastaviť exekúciu z dôvodov procesnej ekonómie, t. j. ak po vykonaní úkonov súdneho exekútora smerujúcich k zisteniu majetku povinného nie je zistený žiadny majetok povinného alebo je jeho hodnota nepostačujúca na krytie trov exekúcie, a realizácia exekúcie by viedla len k zvýšeniu týchto trov, ktoré by nemohli byť z výťažku uspokojené. Posudzovanie majetku povinného z tohto hľadiska prichádza do úvahy len ak povinný právne existuje. Pokiaľ však už povinný právne zanikol, nemožno uvažovať o jeho majetnosti či nemajetnosti (nemožno hovoriť o nedostatku majetku resp. o nepatrnom majetku nikoho). Vylučuje to povaha smrti ako právnej skutočnosti. Zároveň povinný z procesného hľadiska prestáva byť účastníkom exekučného konania a z hľadiska hmotného práva prestáva byť aj dlžníkom (podľa zásady „mors omnia iura solvit“ - „smrť oslobodzuje od všetkých záväzkov“).

Pokiaľ ide o otázku, či v prípade zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku z dôvodu, že došlo k zániku povinného ako právneho subjektu a vymáhaná povinnosť neprešla na jeho

právneho nástupcu (nástupcov), možno oprávnenému uložiť povinnosť zaplatiť exekútorovi náhradu trov exekúcie, rozhodujúcim kritériom pre takéto rozhodnutie je v zmysle § 203 ods. 1 Exekučného poriadku existencia zavinenia oprávneného na zastavení exekúcie. Dôvodom pre uloženie povinnosti oprávnenému zaplatiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nemôže byť samotná skutočnosť, že povinný ako právny subjekt zanikol. Len v situácii, keď ku skutkovej okolnosti zastavenia exekúcie pristúpia aj konkretizované okolnosti subjektívnej povahy (procesné zavinenie oprávneného), môže byť oprávnenému uložená náhrada trov exekúcie. Jeho procesné zavinenie však nemožno bez ďalšieho založiť iba na dispozičnom úkone návrhu na nariadenie exekúcie. O procesné zavinenie oprávneného na zastavení exekúcie pôjde vtedy, keď mu bude možné vytýkať, že nedbal na náležitú opatrnosť a uvážlivosť a návrh na nariadenie exekúcie podal, hoci mal k dispoziícii poznatky, z ktorých sa dal takýto výsledok predvídať.

Rovnako aj v prípade zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku, t. j. z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, možno oprávnenému uložiť povinnosť náhrady trov exekúcie len ak je dané jeho procesné zavinenie na zastavení exekúcie. Aj keď znenie § 203 ods. 2 veta prvá Exekučného poriadku môže viesť k záveru, že v takomto prípade musí oprávnený uhradiť trovy exekúcie, hoci zastavenie exekúcie nezavinil a nemohol ho predvídať, treba namiesto gramatického výkladu uprednostniť výklad systematický a toto ustanovenie interpretovať v nadväznosti na jeho odsek 1 tak, že aj v prípade zastavenia exekúcie pre nedostatok majetku povinného je povinnosť oprávneného hradiť trovy exekúcie závislá od jeho zavinenia na zastavení exekúcie. Takýto výklad rešpektuje hodnotu spravodlivosti pri rozhodovaní o trovách exekúcie a je preto ústavne konformný.

Súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo/11/2011 zo dňa 29.02.2012 a to konkrétne na odlišné stanovisko sudcu JUDr. Rudolfa Čirča, z ktorého pri rozhodovaní o trovách exekúcie vychádzal a s ktorým sa v plnom rozsahu stotožnil. Záverom súd zdôrazňuje, že v zmysle § 203 ods. 2 Exekučného poriadku je možné zaviazat' oprávneného na úhradu trov exekúcie len v prípade, ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie. Nakoľko však v danom prípade dôvodom zastavenia exekúcie nebol nedostatok majetku ale úmrtie povinného, nemožno oprávneného zaviazat' na úhradu trov exekúcie. Tým nastala situácia, že hoci súdny exekútor má právo na náhradu trov exekúcie, súd mu ich náhradu nepriznal, nakoľko dospel k záveru, že na ich náhradu nie je koho zaviazat'.

Na základe uvedeného súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti výroku o zastavení konania je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd. (§ 204 ods. 1 O.s.p.). Podanému odvolaniu môže v celom rozsahu vyhovieť sudca, pričom jeho rozhodnutie sa bude považovať za rozhodnutie súdu prvého stupňa. Ak sudca odvolaniu nevyhovie, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu (§ 374 ods. 4 O.s.p.).

Proti výroku o trovách exekúcie možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd (§ 204 ods. 1 O.s.p.). Podaním odvolania sa rozhodnutie zrušuje a opätovne rozhodne sudca. (§ 374 ods. 4 O.s.p.).

Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O.s.p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).